

(Не)време за љубав – Невена Милосављевић

ПЕПЕЛНИЦА

*(Plaza del Toral
en Santiago de Compostela)*

Не, никад се нисмо
ни на трен мимоишли
наше су сфере само
налик на површи
које се у свим
тачкама додирују

ми чекамо зору
на каменој планини
где не допиру
одсјаји златних јабука

Не, никад се
нисмо мимошли
наша су срца стубови
у врту богова на западу
где један титан још
увек држи свод

И нема никог већ
дуго да га одмени
у проклетству
немимоиђене чаше

НАЈДУЖИ МИТ

Чекам те
на оној страни месеца
где мрак открива светлост
и тил пришивених облака
сакрива флекуе од вина

Чекам те
у поднебесју ладолежа
што Јованове лестве грле
стварајући привид да усход
уз наша одмицања биће лак

Чекам те
у истом оном капуту ког
су као и мене похабале године
још тамноплави шал мирише
на дрвенасто биље и снег

Чекам те
на оној станици у предвечерје
где магла скрива прве звезде
пуста је и возови више не пролазе
време је и ту све наде оглодало

Чекам те
у међусну лептировог крила
што уноси немир у распукле усне
ја не сањам под чекињама небо
сваки трептај једна је смрт више

Чекам те
истина, још само у песми
тамо тек јасно видим ти лик
заборав је човеков најдужи мит
у који никад до краја није веровао

НЕВРЕМЕ ЗА ЉУБАВ

Кажеш ми
Твоја лепота расте изван баште
Бојим се нечистих што на
твојим латицама њишу стих
Ти ниси од овог света
Бирам да волим своје илузије

Нисам дивљи цвет
Твој сам роб
Ти ланци нису од познатих легура
Па их именујем невидљивим
Ценим да оно што ниси додирнуо
Не треба никада ни да спознаш

Кажеш ми
Знам те откад си била дете
Увек си патила радосно
Мислио сам како ниси заслужила
Све те неправде под небом
Твој терет нисам умео да понесем

Невешто пониреш у злаћане салве
Челјусти непознатих светова
Мислећи да су речи моје
Бајање вавилонских градитеља
Не трудећи се да разумеш
Зашто пропадају сви покушаји
Да се међу нама сруши стварност

Кажеш
Не знам зашто сам те позвао
Можда сам само желео да
Умирим савест што никад
Нисам умео да те загрлим

А хтео сам
Нас двоје нисмо пробали
Љубав и поглед под звездама
Неко одгоре зна зашто
Сачувај извињења за нека
Боља времена
Невремена не примају кајања

САНОХОДЈЕ

Мој сан се пробудио
хода к мени
окупан сунцем
и просипа ми одлуке по плочнику

Мој сан дечијег лица, с пар бора мрштилица
и неколико седих у класју
Кад си се усудила да се вазнесеш у грудобољу
— ово нису времена боемских болести
умиру људи, али још нико умро није од немира
од онда кад су се душевне боли
именовале психологијом

Није то исти љесак, стварност је суштаствена
разбокорена и чулна као Примавера
радије бих у снове, храброст је неизлечива мана
а ја је носим на реверу као извезени божур

О, класје моје, међу увојцима
хиљаде макова трну ми пред очима
твоја сенка ми засипа свод
и сад си сунце
које хода к мени
окупано сном

А ја као Прометеј прикован за Кавказ
који не жели да га ослободи нико
од сунчаног сна

